

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudců JUDr. Pavla Vacka a Mgr. Karolíny Tylové, LL.M. v právní věci žalobce **M.P.**, bytem ■■■, zastoupeného Mgr. Davidem Hejzlarem, advokátem, se sídlem 1. máje 97, Liberec 1, proti žalovanému **Odvolacímu finančnímu ředitelství**, se sídlem Masarykova 31, Brno, o žalobě proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Ústí nad Labem ze dne 20. 12. 2012 č. j. 12470/12-1100-500331,

t a k t o :

- I. Žaloba proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Ústí nad Labem ze dne 20. 12. 2012 č. j. 12470/12-1100-500331, se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení shora označeného rozhodnutí Finančního ředitelství v Ústí nad Labem (dále též „žalovaný“), kterým bylo zamítnuto žalobcovo odvolání a potvrzeny dodatečné platební výměry Finančního úřadu v České Lípě (dále též „správce daně“) ze dne 23. 4. 2012. Dodatečným platebním výměrem č. j. 90283/12/172911505736 byla žalobci doměřena daň silniční za zdaňovací období roku 2007 ve výši 48 235 Kč a penále z doměřené daně ve výši 9 647 Kč. Dodatečným platebním výměrem č. j. 90263/12/172911505736 byla žalobci doměřena daň silniční za zdaňovací období roku 2008 ve výši 46 155 Kč a penále z doměřené daně ve výši 9 231 Kč. Dodatečným platebním výměrem č. j. 90491/12/172911505736 byla žalobci doměřena daň silniční za zdaňovací období roku 2009 ve výši 68 500 Kč a penále z doměřené daně ve výši 13 700 Kč.

Protože s účinností od 1. 1. 2013, v souvislosti se zákonem č. 456/2011Sb., o finanční správě České republiky, přešla působnost Finančního ředitelství v Ústí nad Labem na Odvolací finanční ředitelství se sídlem v Brně, jednal soud od zmíněného okamžiku

s posledně označeným státním orgánem finanční správy jako se žalovaným, v souladu s ustanovením § 69 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

Žalobce v žalobě především namítal, že žalovaný nesprávně zhodnotil důkazy provedené v rámci daňové kontroly. Správní orgány obou stupňů vycházely striktně z formálně evidenčního stavu věci, který vyplývá z informací získaných z registru vozidel, respektive z informací získaných od Městského úřadu v České Lípě, oddělení evidence vozidel. Zcela přitom odhlédly od faktického způsobu využití předmětných vozidel v letech 2007 - 2009. Žalobce trvá na tom, že po celou rozhodnou dobu se jednalo o přípojná vozidla za traktor, která nejsou předmětem silniční daně ve smyslu § 2 odst. 2 písm. a) zákona č. 16/1993 Sb., o dani silniční. U přípojného vozidla je dle názoru žalobce určující, s jakým vozidlem je přípojně vozidlo fakticky spojeno do soupravy, což vyplývá z § 2 odst. 3 zákona č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích. Žalobce má za to, že závěry správce daně jsou v rozporu se zákonem č. 341/2002 Sb., o schvalování technické způsobilosti vozidel, i s evropskou směrnicí č. 94/20 o mechanických spojovacích zařízeních motorových vozidel a přípojných vozidel a jejich připevnění na tato vozidla. Žalobce tuto skutečnost namítal již v průběhu daňové kontroly, když poukazoval na fakt, že z výše uvedených předpisů vyplývá, že předmětná vozidla nelze technicky připojit za nákladní automobil a ani je nelze provozovat na pozemní komunikaci, protože nejsou opatřena zákonem požadovaným označením ve formě štítku. Žalobce dále poukazuje na skutečnost, že Městský úřad v České Lípě nebyl kompetentní stanovit, jaké zapojení připouští oka oje o vnitřním průměru 40 milimetrů. Správce daně si měl vyžádat posudek Státní zkušebny zemědělských, potravinářských a lesnických strojů a.s., popř. jiného kompetentního orgánu. Žalobce odkázal na technické protokoly č. 32968 a 32967 ze dne 11. 4. 2011, vystavené Státní zkušebnou zemědělských, potravinářských a lesnických strojů a.s., ze kterých vyplývá, že přetypování, ke kterému došlo v roce 2011, bylo provedeno bez nutnosti jakýchkoli technických úprav předmětných přípojných vozidel, která tak již v minulosti představovala zemědělské přívěsy. Žalobce je přesvědčen, že to byl primárně správce daně, který byl ve smyslu § 92 odst. 5 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu (dále jen „daňový řád“) povinen prokázat své závěry o provozu předmětných přípojných vozidel na pozemních komunikacích. Žalobce nemůže předložit důkaz o negativní skutečnosti, resp. nemůže mu jít k tíži to, že neexistenci určité skutečnosti neprokáže. V daném případě se tedy uplatní pravidlo vyplývající z takzvané negativní teorie důkazní. Žalobce dále upozorňuje na to, že správce daně provedl dokazování místním šetřením a výsledkem svědka, aby následně ve svém rozhodnutí konstatoval, že k provádění těchto důkazů přistoupil pouze na podnět žalobce, za relevantní je však nepovažuje. Správce daně tak postupoval v rozporu s legitimním očekáváním žalobce, že každý procesní úkon správního orgánu má smysl a jeho výsledek má význam z hlediska dalšího postupu v projednávané věci. Pokud by žalovaný vyloučil jakýkoliv význam provedené svědecké výpovědi, bez ohledu na její obsah, bylo by to v přímém rozporu s postupem správce daně, který k provedení tohoto důkazního prostředku za účelem úplného zjištění rozhodných skutečností přistoupil. Žalovaný měl proto postupovat dle § 115 odst. 2 daňového řádu a své odlišné hodnocení věci s žalobcem projednat, což se však nestalo. Žalobce konečně namítá, že pokud jde o užívání vozidla RZ 2L9 9421, pak správní orgány bez dalšího konstatovaly, že se jedná o nákladní automobil sklápěcí, bez zemědělské úpravy, neboť takto bylo vozidlo evidováno Městským úřadem v české Lípě, oddělení evidence vozidel. Svědeckou výpověď však bylo prokázáno, že v rozhodné době se jednalo o vozidlo se zemědělskou úpravou, které nebylo určeno k provozu na pozemních

komunikacích, nýbrž pouze pro práci v zemědělství. Ze všech výše uvedených důvodů žalobce požaduje zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného i jemu předcházejících rozhodnutí Finančního úřadu v České Lípě.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl shodné skutečnosti jako v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Opětovně zdůraznil, že při určení předmětu daně silniční je třeba vycházet z údajů vyplývajících z technických osvědčení k vozidlům a dále z údajů, které sdělí příslušný registr vozidel, nikoli z toho, co tvrdí žalobce o tom, jak byla vozidla fakticky využívána. Tohoto pojetí se drží i judikatura Nejvyššího správního soudu, která jednoznačně vymezuje silniční daň jako daň přímou a majetkovou. Žalovaný konstatoval, že k přetypování vozidel došlo prokazatelně od 9. 5. 2011 a není rozhodné, zda se tak stalo bez nutnosti jejich technických úprav. Podstatné je, že došlo ke změně v kategorii vozidel z O4 na OT4, tzn. z přívěsu za nákladní automobil na přívěs za zemědělský traktor. Žalovaný nesouhlasí s názorem žalobce, že vozidla byla už v minulosti upravena pro připojení za zemědělské traktory a v důsledku této úpravy je již nebylo možno za nákladní vozidla připojit, protože taková okolnost z technických osvědčení k těmto vozidlům nevyplyvá. Byly-li podmínky k přetypování vozidla splněny dříve, měl žalobce přistoupit k přetypování vozidel v okamžiku splnění těchto podmínek. Nepostupoval-li tak, nelze to následně přičítat k tíži správce daně. Provoz předmětných přípojných vozidel na pozemních komunikacích, je pro povinnost k dani silniční skutečností nerozhodnou a jako taková není a nemůže být předmětem důkazní povinnosti správce daně, resp. žalovaného.

Na vyjádření žalovaného reagoval žalobce replikou, ve které zopakoval, že je v daném případě třeba vycházet z faktického stavu předmětných vozidel v rozhodné době. Zdůraznil, že povinnost vycházet pouze z formálně evidenčního stavu z žádné zákonné díkce nevyplyvá, a správce daně i žalovaný ji pouze dovozují. Žalobce také tvrdí, že v projednávaném případě je situace odlišná od situace, kterou řešil Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 2 Af 101/2005 i č. j. 2 Af 103/2005. V těchto rozsudcích se Nejvyšší správní soud vyjadřoval k silničním vozidlům, která nemohou být určena jinak než jako silniční vozidla. U přípojného vozidla je situace zásadně odlišná, neboť v tomto případě je určující, s jakým vozidlem je přípojné vozidlo fakticky spojeno do soupravy.

Ze správního spisu byly zjištěny tyto rozhodné skutečnosti.

Dne 26. 11. 2010 byla u žalobce zahájena kontrola daně silniční za roky 2007, 2008 a 2009. Dne 15. 12. 2010 Městský úřad Česká Lípa, odbor dopravy, na žádost správce daně sdělil, že v případě vozidel SPZ ■■■ se jednalo o přívěs valníkovoý o celkové hmotnosti 22 t a počtu náprav 3, v případě vozidla SPZ ■■■ se jednalo o přívěs valníkovoý sklápěcí o celkové hmotnosti 16 t a počtu náprav 2. U vozidla 2L9 9421 se jednalo o nákladní automobil sklápěcí o celkové hmotnosti 17 t a počtu náprav 2. Z dalšího sdělení Městského úřadu v České Lípě, odboru dopravy, ze dne 15. 4. 2011 vyplynulo, že u vozidla SPZ ■■■ se jednalo o druh vozidla: přívěs za NA, u kterého v letech 2007-2009 nedošlo k přestavbě a nebyl přetypován na zemědělský přívěs, spojovací zařízení „oko-čep“, lze použít k zapojení za traktor i za nákladní automobil, použití přívěsu je univerzální a lze jej zapojit i za traktor, ale takto zapojený nesmí být provozován a u tohoto přívěsu není v TP stanovena nejvyšší povolená rychlost. K vozidlu SPZ ■■■ dožádaný úřad uvedl, že se jedná o druh vozidla: automobilovoý přívěs sklápěcí, v letech 2007-2009 nedošlo u tohoto přívěsu k přestavbě

a nebyl přetypován na zemědělský přívěs, spojovací zařízení „oko-závěsné oko průměr 40 mm“ lze použít k zapojení za traktor i za nákladní automobil, použití přívěsu je univerzální a lze jej zapojit i za traktor, ale takto zapojený nesmí být provozován. K vozidlu ■ bylo sděleno, že u tohoto vozidla nedošlo v letech 2007-2009 k přestavbě a nebylo přetypováno na zemědělské vozidlo. Dne 6. 5. 2011 správce daně obdržel písemné vyjádření žalobce, který uvedl, že u přípojných vozidel došlo souběžně s daňovou kontrolou k přetypování, protože bylo zjištěno, že skutečný stav byl v rozporu se stavem registračním. Ve skutečnosti se jednalo o vozidla kategorie OT4 – přívěs nákladní traktorový, která nejsou předmětem daně silniční. Dne 13. 10. 2011 správce daně obdržel od Městského úřadu v České Lípě, odboru dopravy, doklady, které souvisely s přetypováním: Rozhodnutím ze dne 9. 5. 2011 č. j. MUCL/59447/2011/7 Městský úřad v české Lípě, odbor dopravy vyhověl žádosti žalobce o povolení přestavby vozidla a povolil změnu kategorie u vozidla RZ ■. Před přestavbou se jednalo o druh vozidla: automobilový přívěs, specifikace: sklápěcí, kategorie vozidla: O4. Po přestavbě byly technické údaje změněny na druh vozidla: přívěs nákladní traktorový, specifikace: sklápěčkový, kategorie vozidla: OT4. V rozhodnutí ze dne 9. 5. 2011 č. j. MUCL/59446/2011/6 je uvedeno, že byla povolena změna kategorie u vozidla RZ ■. Před přestavbou se jednalo o druh vozidla: přívěs za NA, specifikace: valník, kategorie vozidla: O4. Po přestavbě byly technické údaje vozidla změněny na druh vozidla: přívěs nákladní traktorový, specifikace: valníkový, kategorie vozidla: OT4. Dne 24. 10. 2011 byl jako svědek vyslechnut B.Š. k využívání předmětných přívěsů v letech 2007-2009. Svědek uvedl, že pracoval jako vedoucí farmy P. s.r.o. a od žalobce objednával zemědělské služby, např. obilí, balíkování slámy a její převoz. Svědek vyjádřil přesvědčení, že uvedená vozidla byla využívána pouze za traktor. Dne 8. 11. 2011 ve věci proběhlo místní šetření, zaměřené na vozidla SPZ ■ a ■.

Dne 6. 4. 2012 byla s žalobcem projednána zpráva o daňové kontrole. Správce daně ve zprávě uvedl, že z kopií technických průkazů vozidel předložených žalobcem bylo zjištěno, že se jedná o vozidla přípojná. V technickém průkazu vozidla SPZ ■ byl v letech 2007-2009 platný záznam, že se jedná o automobilový přívěs sklápěcí tovární značky ■ 16.12 o celkové hmotnosti 16 000 kg, počet náprav 2, vozidlo bylo vyrobeno v roce 1983. V technickém průkazu vozidla SPZ ■ byl v letech 2007-2009 platný záznam, že se jedná o přívěs za NA tovární značky ■ o celkové hmotnosti 22 000 kg, počet náprav 3, vozidlo bylo v ČR poprvé evidováno v roce 1993. Na základě těchto zjištění správce daně učinil závěr, že přípojná vozidla SPZ CL ■ a ■ byla v letech 2007, 2008 a 2009 předmětem daně silniční. Ke svědecké výpovědi pana B.Š. správce daně konstatoval, že neidentifikoval přívěsy, které jsou předmětem řízení, vyjádřil se obecně v tom smyslu, že si u pana P. objednával zemědělské služby, jako odvoz obilí, balíkování slámy a její převoz. Místní šetření provedené dne 8. 11. 2011 mohlo prokázat pouze současný stav přípojných vozidel. Přestavba a následná změna kategorie nákladních přívěsů z O4 na OT4 provedená daňovým subjektem v roce 2011 má dle rozhodnutí odboru dopravy Městského úřadu v České Lípě účinnost od 9. 5. 2011, což znamená, že posuzovaná přípojná vozidla SPZ CL ■ a ■ nejsou předmětem daně silniční až od tohoto data. Správce daně zdůraznil, že vycházel ze záznamu v registru silničních vozidel, vedeném dle § 4 zákona č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu na pozemních komunikacích, a dokumentu, do něhož se dle § 7 odst. 4 téhož zákona a § 6 odst. 1 vyhlášky Ministerstva dopravy a spojů č. 243/2001 Sb., o registraci vozidel, údaje z registru silničních vozidel zapisují (tj. technického průkazu vozidla). Správce daně není oprávněn posuzovat technické parametry vozidla. Pro vznik a trvání daňové povinnosti

k dani silniční u vozidel s největší povolenou hmotností alespoň 12 t do roku 2008 včetně a 3,5 t od roku 2009, určených výlučně k přepravě nákladů a registrovaných v České republice není podstatné, zda jde o vozidla určená k podnikání nebo vozidla používá k podnikání, tato vozidla jsou předmětem daně silniční vždy. Rozhodující je pouze skutečnost, že jsou registrovaná v České republice. Pod termínem „vozidlo registrované v České republice“ je nutné chápat takové vozidlo, které má vydanou příslušnou státní poznávací značku, není vyřazeno z registru a opravňuje jeho provozovatele (vlastníka) k provozu tohoto vozidla na pozemních komunikacích v České republice. Tuto podmínku vzniku a trvání daňové povinnosti přípojná vozidla SPZ ■■■ a SPZ ■■■ v kontrolovaných zdaňovacích obdobích roku 2007, 2008 a 2009 dle platných technických průkazů splňovala. Pokud jde o vozidlo RZ ■■■, jednalo se dle evidence vozidel o nákladní automobil valníkovaný NAV/N3, bez zemědělské úpravy. Zahrnutí vozidla v daňovém přiznání k dani silniční za rok 2007 a 2008 proto bylo v souladu se zákonem o dani silniční. V přiznání k dani silniční za rok 2009 žalobce toto vozidlo neuvedl a správce daně proto dodatečně vyměřil daň za období leden až září 2009, protože následně bylo vozidlo prodáno. Žalobce se závěry správce daně nesouhlasil.

Dodatečnými platebními výměry byla žalobci dodatečně vyměřena daň silniční za zdaňovací období roku 2007, 2008 a 2009 a penále z takto doměřené daně. Proti dodatečným platebním výměrům se žalobce odvolal, v odvolání namítal v podstatě shodné skutečnosti jako v podané žalobě.

Žalovaný v napadeném rozhodnutí závěry správce daně potvrdil. Odkázal na údaje vyplývající z technických osvědčení k těmto vozidlům a na sdělení, která správce daně obdržel z odboru dopravy Městského úřadu v České Lípě. Konstatoval, že tvrzení žalobce, že se jednalo o přípojná vozidla za zemědělský traktor, která nebyla předmětem silniční daně, z těchto evidencí nevyplývá, a žalobce ji relevantními důkazními prostředky neprokázal. Žalobce nepředložil žádný relevantní důkaz o tom, že by vozidla nebyla v průběhu let 2007-2009 registrována v České republice, nebo že by v průběhu těchto zdaňovacích období došlo ke změně v osobě poplatníka, ani že by se nejednalo o vozidlo s největší povolenou hmotností alespoň 12 t (od roku 2009 nad 3,5 t) určená výlučně k přepravě nákladů, nebo že došlo k vyřazení těchto vozidel příslušným orgánem ve smyslu § 13 zákona č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu na pozemních komunikacích, popř. že tato vozidla byla registrována jako přípojná za zemědělský traktor, nebo že u těchto vozidel došlo v uvedených letech ke změně kategorie v důsledku jejich přetypování. S odkazem na § 2 písm. g) a h) vyhlášky č. 243/2001 Sb., o registraci vozidel žalovaný konstatoval, že vozidla lze využívat pouze za účelem uvedeným v technickém průkaze, který je veřejnou listinou a dokladem, který mimo jiné osvědčuje a stvrzuje vlastnictví vozidla, jeho technický popis a identifikační údaje. Pro zařazení vozidla do příslušné kategorie dle zákona č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu na pozemních komunikacích, a tím i pro určení předmětu daně ve smyslu § 2 zákona o dani silniční, je třeba vycházet z kategorie vozidla zapsané v technickém průkaze k tomuto vozidlu a nikoli ze způsobu, jakým je vozidlo využíváno. O vozidle zapsaném v technickém průkaze jako přívěs za nákladní automobil kategorie O proto nelze z hlediska určení předmětu daně silniční tvrdit, že se jednalo o přívěs za zemědělský traktor kategorie OT, i když tak mohl být teoreticky využíván. Ze sdělení Městského úřadu v České Lípě, odboru dopravy, jednoznačně vyplývá, že se jednalo o vozidla, která byla v letech 2007-2009 určena pro provoz na pozemních komunikacích. Ke svědecké výpovědi pana B.Š. žalovaný uvedl, že z jejího obsahu vyplývá pouze názor svědka na to, jakým způsobem žalobce vozidla využíval a nikoli

to, jaké měla vozidla technické parametry. Pokud jde o přetypování předmětných vozidel provedené v roce 2011, není rozhodné, zda toto přetypování bylo provedeno bez nutnosti jakýchkoli technických úprav, ale podstatné je to, že došlo ke změně v kategorii vozidel z O4 na OT4, tzn. z přívěsu za nákladní automobil na přívěs za zemědělský traktor. Pokud jde o vozidlo RZ ■■■■ žalovaný se zcela ztotožnil se závěry správce daně.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a v mezích uplatněných žalobních bodů (v duchu dispoziční zásady, kterou je správní soudnictví ovládáno), vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1, odst. 2 s. ř. s., a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Zásadní v předmětné věci je otázka, zda žalovaný postupoval v souladu se zákonem, když při posuzování, zda žalobci vznikla povinnost k dani silniční, vycházel ze zápisů v registru silničních vozidel.

Dle § 2 odst. 1 zákona o dani silniční předmětem daně silniční byla silniční motorová vozidla a jejich přípojná vozidla registrovaná a provozovaná v České republice, byla-li používána k podnikání nebo k jiné samostatné výdělečné činnosti nebo byla používána v přímé souvislosti s podnikáním anebo k činností, z nichž plynoucí příjmy byly předmětem daně z příjmů u subjektů nezaložených za účelem podnikání podle zvláštního právního předpisu. Bez ohledu na to, zda byla používána k podnikání, byla předmětem daně vozidla s největší povolenou hmotností alespoň 12 t (v roce 2007 a 2008) a nad 3,5 t (v roce 2009) určená výlučně k přepravě nákladů a registrovaná v České republice.

Podle § 8 odst. 1 věta první zákona o dani silniční vzniká daňová povinnost počínaje kalendářním měsícem, v němž byly splněny rozhodné skutečnosti uvedené v § 2 odst. 1. Podle § 8 odst. 2 věta první citovaného zákona u vozidel uvedených v odst. 1 zaniká daňová povinnost v kalendářním měsíci, v němž pominuly rozhodné skutečnosti uvedené v § 2 odst. 1.

Silniční daň je vybudována na formálním stavu zápisů v registru silničních vozidel. Tento závěr vyplývá přímo z výše zmíněných zákonných ustanovení i z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Afs 101/2005 – 39 a č. j. 1 Afs 54/2012 – 40). To platí jak pro silniční motorová vozidla, tak pro jejich přípojná vozidla. Názor žalobce, že by tomu u přípojných vozidel mělo být jinak, nelze přijmout, protože by tím bylo popřeno vymezení daně silniční jako majetkové daně, u které je obvyklý formální přístup při vymezení jednotlivých konstrukčních prvků. Je-li tedy určitá daň konstruována tak, že zohledňuje toliko formální stav zápisu v evidenci, nikoliv stav skutečný do evidence nepromítnutý, nelze hovořit o přepjatém formalismu. Je pak na provozovateli vozidla, aby včasným a řádným plněním svých povinností docílil souladu faktického stavu se stavem registračním a teprve tímto krokem případně dosáhl zániku svých daňových povinností. Ustanovení § 2 odst. 3 zákona o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích obsahuje pouze definici přípojných vozidel jako silničního nemotorového vozidla určeného k tažení jiným vozidlem, s nímž je spojeno do soustavy. Rozhodně z něj nelze dovodit, že by u přípojných vozidel měla být daň silniční konstruována

jinak, tj. že by byl správce daně povinen prokázat faktický provoz přípojných vozidel na pozemních komunikacích, respektive to, s jakými vozidly byla v rozhodném období přípojná vozidla spojována do soustavy, jak tvrdí žalobce. Pro určení, zda jde o silniční vozidlo je rozhodující druh (případně kategorie vozidla zapsaný v technickém průkazu vozidla). Tento druh a kategorie silničního motorového vozidla a přípojného vozidla se zapisuje do registru silničních vozidel tak, jak vymezuje § 4 odst. 4 písm. f) zákona o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích. Konstrukce sazby daně je založena na odstupňování u jednotlivých vozidel podle jejich technických parametrů (§ 6 zákona o dani silniční). I z této skutečnosti tak vyplývá, že silniční daň je skutečně daní majetkovou, kdy pro stanovení její výše není rozhodující faktické využívání pozemních komunikací.

Závěr správních orgánů, že pokud u předmětných přípojných vozidel došlo ke změně kategorie nákladních přívěsů z O4 na OT4 až s účinností od 9. 5. 2011, přestala být tato vozidla předmětem daně silniční až v tomto měsíci, je v souladu s § 8 odst. 2 zákona o dani silniční. K tomuto datu totiž u posuzovaných přípojných vozidel SPZ ■■■ a ■■■ pominuly rozhodné skutečnosti uvedené v ustanovení § 2 odst. 1 zákona o dani silniční. Žalovaný má pravdu, když tvrdí, že žalobce nepředložil v řízení před správními orgány žádný důkaz o tom, že by předmětná vozidla nebyla v průběhu let 2007 - 2009 registrovaná v České republice nebo že by v průběhu tohoto zdaňovacího období došlo ke změně v osobě poplatníka, ani že by se nejednalo o vozidla s největší povolenou hmotností alespoň 12 t (od roku 2009 nad 3,5 t) určená výlučně k přepravě nákladů, nebo že došlo k vyřazení těchto vozidel příslušným orgánem ve smyslu § 13 zákona č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu na pozemních komunikacích, popř. že tato vozidla byla registrována jako přípojná za zemědělský traktor, nebo že u těchto vozidel došlo v uvedených letech ke změně kategorie v důsledku jejich přetypování. Takovým důkazem nemohl být výsledek svědka Š., ani místní šetření provedené správcem daně. Způsob provádění dokazování sice svědčí o neobratnosti v postupu správce daně, nemá však vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. K tvrzení, že správce daně postupoval v rozporu s legitimním očekáváním žalobce, krajský soud upozorňuje, že zásada legitimního očekávání má jiný význam, než který mu přisuzuje žalobce. Legitimní očekávání, jako obecně uznávaný princip právních řádů demokratických právních států, je v oblasti procesně právní chápáno jako součást práva na spravedlivý proces. Tento princip obecně stanoví povinnost správního orgánu řešit a rozhodovat skutkově podobné případy tak, aby v jeho rozhodovací praxi nevznikaly nedůvodné rozdíly. Žalobcem předložené důkazní prostředky nebylo možno osvědčit jako důkazy, jež by byly sto vyvrátit zjištění správce daně z údajů uvedených v osvědčeních o technické způsobilosti uvedených vozidel a z údajů, které správce daně obdržel od odboru dopravy Městského úřadu v České Lípě. Zda konkrétní důkazní prostředek je tím prostředkem, jímž lze ověřit rozhodné skutečnosti, je dáno věcným vztahem důkazního prostředku k prokazované skutečnosti a jeho schopností takovou skutečnost objektivně doložit.

Žalobci nelze přisvědčit ani v tom, že žalovaný postupoval v rozporu s § 115 odst. 2 daňového řádu, když své, dle názoru žalobce odlišné, hodnocení věci s žalobcem před vydáním napadeného rozhodnutí neprojednal. V první řadě nelze dle krajského soudu v projednávané věci hovořit o odlišném právním názoru správce daně a žalovaného. I kdyby tomu tak ale bylo, byl by žalovaný dle § 115 odst. 2 daňového řádu povinen žalobce seznámit

se svým odlišným právním názorem, pokud by tato změna ovlivnila rozhodnutí v neprospěch žalobce, což není projednávaný případ.

Pokud jde o vozidlo RZ ■■■, i zde správce daně i žalovaný vycházeli ze zápisu v registru silničních vozidel. Krajský soud výše osvětlil, že tento postup považuje za jediný správný. Jen pro úplnost soud dodává, že z žalobní námitky není ani zřejmé, kdo měl ve své výpovědi dosvědčit, že mělo jít o vozidlo se zemědělskou úpravou, když svědek Š. se vyjadřoval pouze k přípojným vozidlům.

Zbylé námitky žalobce soud s ohledem na zaujatý právní názor neposuzoval, neboť v projednávané věci nebylo rozhodné to, jak byla výše uvedená vozidla v letech 2007 - 2009 fakticky používána.

Ze všech výše uvedených důvodů dospěl krajský soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl. Ve věci rozhodoval bez nařízení ústního jednání v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., když oba účastníci s tímto postupem soudu vyslovili souhlas.

Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. věta první má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení. Ve věci byl úspěšný žalovaný správní orgán, ten však náhradu nákladů nepožadoval, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího

správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách:
www.nssoud.cz.

V Liberci dne 17. dubna 2014

Mgr. Lucie Trejbalová,
předsedkyně senátu